

FREE CINEMA

87

21 NOEMBPIOY 2013

A movie poster for Thor: The Dark World. The central figure is Thor, played by Chris Hemsworth, with long blonde hair and a red cape, wearing his armor. He is surrounded by other characters: Sif to his right, the Asgardian elders to his left, and Loki in the background. The scene is set in a dark, industrial environment with blue lighting and falling debris. The title 'TRUST MY RAGE.' is written in large, white, stylized letters across the bottom.

TRUST MY
RAGE.

21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2013

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

**THOR 2:
ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ**

**ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ
ΤΟΝ SUGAR MAN**

INDEBITO

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2013

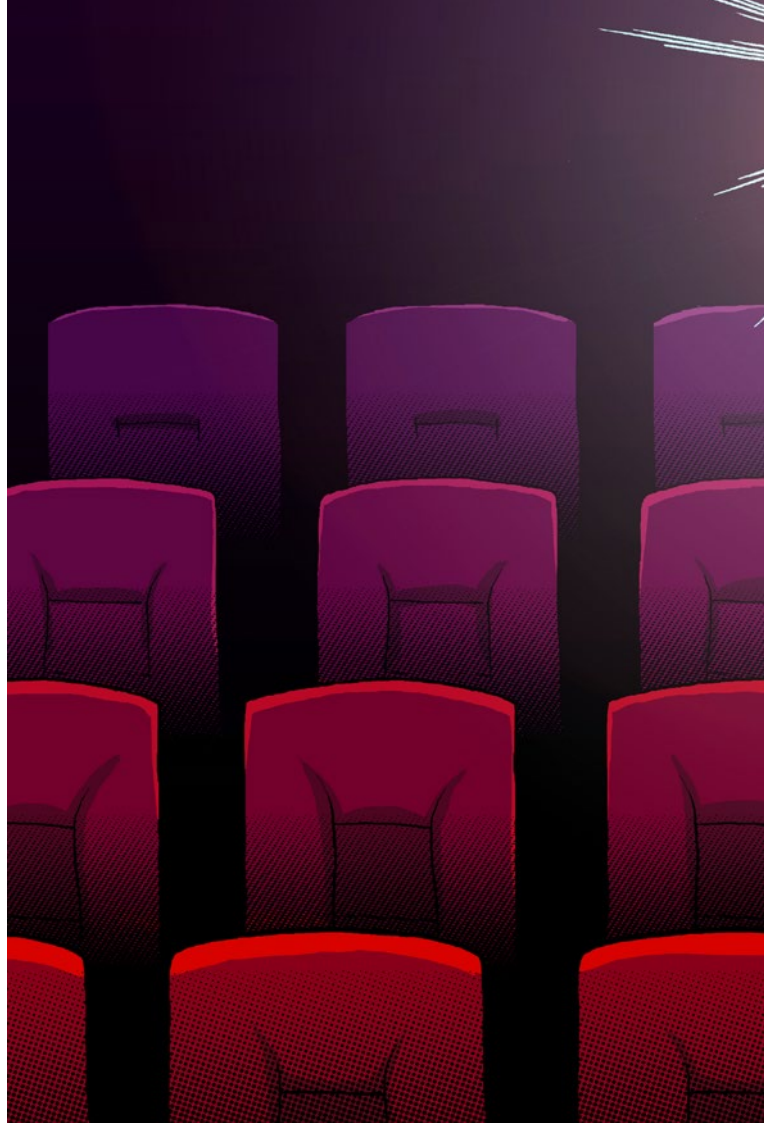
**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #87
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Δημήτρης Δημητρακόπουλος
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Τρεις ελληνικές ταινίες, τρεις εντελώς διαφορετικού τύπου ανταποκρίσεις του «κινηματογραφόφιλου» κοινού. Προσοχή. Ουχί του μαζικού κοινού. Αυτό το αφήσαμε και ψόφησε, μάλλον χωρίς γυρισμό...

Το δραματικό άνοιγμα της νέας ταινίας του Γιώργου Τσεμπερόπουλου, «**Ο Εχθρός μου**», το περασμένο τετραήμερο, αποδόθηκε από τον Τύπο με διάφορους «υποκειμενικούς» τρόπους, που προσπάθησαν να κολακεύσουν τα 5.108 εισιτήρια, όμως, οι 29 κινηματογράφοι που πρόβαλαν το φιλμ μάλλον θα διαφωνήσουν σε πιο ρεαλιστικό επίπεδο. Μπορεί η ταινία να μην άξιζε τέτοιας αντιμετώπισης, η σκληρή πραγματικότητα, όμως, είναι ότι όταν δεν έχεις το δέλεαρ των πρωταγωνιστών ή ενός φιλικού είδους πω... λαοφίλου, **και** με τέτοιο θέμα δεν προσελκύεις με τίποτα τις μάζες, άρα δεν το ανοίγεις λες και επρόκειτο για το νέο «blockbuster» της εγχώριας παραγωγής!

Από την άλλη, τα 8.116 εισιτήρια του «**Miss Violence**» του Αλέξανδρου Αβρανά, σε 11 μέρες προβολής, δείχνουν ως κάτι παραπάνω από

ικανοποιητικά διαιρώντας τα σε μόλις 5 κινηματογράφους. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι εξαργυρώθηκε ο ντόρος των βραβείων από το εξωτερικό ή το controversy γύρω από τη θεματολογία και το «weird» **φέσι**.

Παραδόξως, κατά κάποιο τρόπο, ο «**Αδάμαστος**» του Θάνου Κερμίτση φαντάζει νικητής ανάμεσα στην ελληνική ήττα των ταμείων, κόβοντας 720 εισιτήρια σε μια κεντρική αίθουσα, με τρικλοποδιές από ποδόσφαιρο ή την οχυρωμένη Αθήνα του «εορτασμού» της επετείου του Πολυτεχνείου. Τα fanboys δεν περίμεναν να «κατεβάσουν» το φιλμ και αυτό αποτελεί μια σχετική έκπληξη, που μαζί δηλώνει την ανάγκη ύπαρξης σινεμά ειδών και στην Ελλαδίτσα μας. Διότι πέρα από τους... αλλοδαπούς ή το αρρωστημένο, υπάρχει και ένας άλλος κόσμος: ο **κινηματογραφικός**. Εάν δε φροντίσουν οι Έλληνες κινηματογραφιστές να επιστρέψουν άμεσα προς αυτόν, φοβούμαι πως το κοινό το έχουν χάσει. Για πάντα. Αλλά και πάλι ωραίοι είμαστε, μωρέ. Όσο «εξάγουμε» στα Φεστιβάλ... Έτσι;

Ηλίας Φραγκούλης

THOR 2: ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ (2013)

(THOR: THE DARK WORLD)

Είδος

Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Άλαν Τέιλορ

Καστ

Κρις Χέμσγουορθ,
Νάταλι Πόρτμαν,
Τομ Χίντλστον,
Άντονι Χόπκινς,
Κρίστοφερ Έκλστον,
Τζέμι Αλεξάντερ,
Άιντρις Έλμπα

Διάρκεια

112'

Διανομή

FEELGOOD

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Μια αρχαία φυλή επιστρέφει από την αφάνεια με επικεφαλής τον Malekith και σκοπό να φέρει το σκοτάδι στο σύμπαν. Ο Thor προσπαθεί να επαναφέρει την τάξη σε μια μάχη που θα τον φέρει ξανά κοντά στην Τζέιν, αντιμέτωπο για ακόμη μια φορά με το Loki και μπροστά σε σημαντικές απώλειες.

Πόσες ταινίες με υπερήρωες μπορεί να αντέξει κανείς; Το σφυροκόπημα του ατέλειωτου καταλόγου της Marvel με περιπέτειες solo ή σε συνδυασμό είναι τόσο συχνό, ώστε να καταντά εξοντωτικό ακόμη και για τους πιο φανατικούς του είδους. Σε κάποιες από τις περιπτώσεις, όπως στο «**The Avengers**» και στον «**Iron Man 3**», η ανανέωση και ο αέρας φρεσκάδας ήταν τέτοια που να διατηρήσουν το ενδιαφέρον. Στη δεύτερη περιπέτειά του, ο Thor τα καταφέρνει, αλλά μόνο από τη μέση και μετά και αφού περάσει ένα αρκετά πληκτικό πρώτο μέρος.

Στον πρώτο «**Thor**», η επιλογή του Κένεθ Μπράνα για τη σκηνοθεσία μπορεί αρχικά να φάνηκε εκκεντρική ή άστοχη, τελικά όμως ο Βρετανός σκηνοθέτης έδωσε μια δόση σαιξπηρικής θεατρικότητας στη σχέση αντιπαράθεσης μεταξύ των αδελφών Thor και Loki και του πατέρα Odin. Ο Άλαν Τέιλορ, που διαθέτει πλούσια - κυρίως - τηλεοπτική εμπειρία, με βασικό σημείο τού βιογραφικού του το «**Game of Thrones**», επενδύει στο εντυπωσιακό θέαμα και τις μεσαιωνικού τύπου μάχες που γεμίζουν το πρώτο μέρος της ταινίας. Δεν είναι ωστόσο αυτό το δυνατό σημείο τού sequel και δεν καταφέρνει να δώσει στους χαρακτήρες το όποιο βάθος είχαν στην πρώτη τους επαφή με το κοινό. Μακρόσυρτες μάχες, που θυμίζουν video game (περισσότερο απ' όσο θα ήθελαν, τόσο το κοινό όσο και οι παραγωγοί), σε κάνουν να κοιτάς το ρολόι και να αναζητείς το λόγο ύπαρξης της ταινίας. Τουλάχιστον, η συνέχεια διορθώνει τα πράγματα.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ο μάγκας, ο μαλ-
λιάς, με το σφυρί. Και
κάνει και ζημιές. Σαν το
άλλο, το πρώτο. Αλλά πιο
χαβαλές να γίνεται φάση.
Την τρίτη φορά θα λέει
καλύτερα. Μάλλον.

Άφαντος από τη Γη - και από την Τζέιν Φόστερ που περιμένει μάταια - για δυο χρόνια, ο Thor δίνει τις δικές του μάχες στο σύμπαν. Μέχρι που μια αρχαία σκοτεινή δύναμη, ο Aether, θα απελευθερωθεί και θα καταλάβει το σώμα της αγαπημένης του, η οποία μετατρέπεται σε ξενιστή για αυτό που μπορεί να καταστρέψει τη ζωή όπως τη γνωρίζουμε. Από το σημείο που η δράση μεταφέρεται στο Λονδίνο για την τελική αντιπαράθεση, η ταινία βρίσκει το δρόμο της, παρά το γεγονός ότι η φωτογραφία είναι το ίδιο επίπεδη με τους περισσότερους χαρακτήρες. Ο Thor θα βασιστεί στη βοήθεια του φυλακισμένου - από τους «**Avengers**» - Loki και η ανταλλαγή ατακών ανάμεσα στα δύο αδέρφια, όπως και τα λεκτικά βέλη του δεύτερου προς τον πατέρα του είναι το καλύτερο σημείο της ταινίας. Ο Loki δεν είναι απλώς ένας ενδιαφέρον κακός. Είναι ένας ενδιαφέ-

ρων χαρακτήρας με εσωτερικές συγκρούσεις και ο Τομ Χίντλστον είναι και πάλι εξαιρετικός, ταυτόχρονα δηλητηριώδης και με χιούμορ, καθώς μεταμορφώνεται ακόμη και σε έναν άλλο υπερήρωα (cameo του Captain America) προκειμένου να τσιγκλίζει τον αδελφό του.

Στιγμές με χιούμορ έχει και ο Κρις Χέμσγουορθ ως Thor και μάλιστα σε απροσδόκητες στιγμές. Τα περισσότερα γέλια τα προκαλεί απλώς κρεμώντας το πανίσχυρο σφυρί του σε μια κρεμάστρα, ενώ πάνω στον κακό χαμό τού φινάλε, μπαίνει στο metro ρωτώντας οδηγίες για το πώς θα φτάσει στο Γκρίνουιτς (παρεμπιπτόντως, παίρνει λάθος απάντηση). Αυτά, όπως και η συμπληρωματική παρουσία του Στέλαν Σκάρσγκαρντ και της Κατ Ντένινγκς, ενισχύουν το χιούμορ τού «Thor 2» και ανατρέπουν τον υπότιτλο «Σκοτει-

νός Κόσμος». Είναι αυτά αρκετά για να δεις την ταινία; Ναι, αν κάνεις τα στραβά μάτια στη διαρκή έλλειψη χημείας ανάμεσα στο Χέμσογουορθ και την - εμφανώς βαριεστημένη - Νάταλι Πόρτμαν, το ατέλειωτο πρώτο μέρος και το γεγονός ότι ο βασικός κακός, ο Malekith, κάνει ελάχιστα αισθητή την παρουσία του.

Υ.Γ. Αν περιμένεις τα credits του τέλους, θα πάρεις μια δόση από το «**Guardians of the Galaxy**» με τον Collector που υποδύεται ο Μπενίσιο Ντελ Τόρο.

EINAI GIA MENA:

Έχεις υπομονή; Αν περιμένεις να περάσει το βαρετό πρώτο μέρος, θα αποζημιωθείς με την έντονη και περισσότερο απ' όσο περιμένεις αστεία κορύφωση. Λες από τώρα «κι άλλο superhero monie μάς βρήκε;». Περίμενε κάποιο καλύτερο για να μπει στην αίθουσα.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ SUGAR MAN (2012)

(SEARCHING FOR SUGAR MAN)

Είδος

Μουσικό Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Μαλίκ Μπεντζελούλ

Διάρκεια

86'

Διανομή

FILMTRADE

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Στις αρχές της δεκαετίας του 1970, η καριέρα ενός μεγάλου ταλέντου τελειώνει προτού καν αρχίσει. Λίγα χρόνια αργότερα, από το πουθενά, ο ίδιος άνθρωπος γίνεται η φωνή των εξεγέρσεων στην Νότια Αφρική της εποχής του Apartheid. Ποια είναι η πραγματική ιστορία του «μεγαλύτερου rock star που δεν υπήρξε ποτέ»;

Η ιστορία του Σίξτο Ροντρίγκεζ είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα από τη φύση της: από τη μια πλευρά, υπάρχει ένας μουσικός από το Ντιτρόιτ, ο οποίος χαιρετίστηκε από τους ειδικούς ως ένα μέγιστο ταλέντο, που είχε τη δυναμική να ξεπεράσει τον Μπομπ Ντίλαν αλλά δεν κατάφερε να κάνει «κλικ» στο κοινό, με αποτέλεσμα, ύστερα από δύο αποτυχημένα albums, να εγκαταλειφθεί πανηγυρικά από την εταιρεία του. Από την άλλη, ο ίδιος άνθρωπος κατέληξε, σχεδόν στην άλλη άκρη του κόσμου, να είναι η επαναστατική φωνή του Apartheid, που εκπλήρωσε με τη μουσική του ένα τελείως διαφορετικό στόχο από αυτόν που είχε αρχικά οραματιστεί. Πώς συνέβη αυτό και τι συνδέει, τελικά, τα δύο σημεία της ιστορίας; Και, το σημαντικότερο από όλα, τι απέγινε ο ίδιος ο Ροντρίγκεζ και γιατί (λένε οι φήμες) έδωσε τέλος στη ζωή του;

Ο Μαλίκ Μπεντζελούλ δεν απαντάει εξ αρχής στην ερώτηση. Αντιθέτως, κάνει την έξυπνη κίνηση να παρουσιάσει την ιστορία ως μυστήριο, σαν ένα χαμένο κεφάλαιο της ιστορίας της μουσικής, για να προσπαθήσει στη συνέχεια να ανακαλύψει την αλήθεια πίσω από το μύθο. Για εκείνον, ο Ροντρίγκεζ είναι μια ιστορία χαμένη στους αστικούς μύθους της Νοτίου Αφρικής (που δίκαια είναι η αρχή της αναζήτησής του), συνυφασμένος με την ιστορία και τους αγώνες της χώρας, και όχι απλά ένας ταλαντούχος καλλιτέχνης, έτοιμος να αποκαλύψει τη μουσική του στο κοινό. Γι' αυτόν το λόγο, συνομιλεί με τους μεγαλύτερους οπαδούς του στη Νότια Αφρική και τους

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας τυπάς που είχε βγάλει κάτι δίσκους που πήγανε άπατοι, αλλά ήτανε, λέει, καλύτεροι κι από του Ντίλαν, αυτοκτόνησε αυτός, αλλά μετά τον βρήκανε. Έπρεπε να παίζουν κι εξωγήινοι.

παραγωγούς εκείνων των δύο σημαδιακών του δίσκων, πρόθυμος να ξεδιαλύνει σταδιακά το μυστήριο. Για το πρώτο μισό τού φιλμ, ο Ροντρίγκεζ προβάλλεται στο κοινό ως η αινιγματική φιγούρα με τα μαύρα γυαλιά και το μελαψό πρόσωπο και τα (ομολογουμένως εξαιρετικά) τραγούδια, που πλήρωσε ενδεχομένως και με τη ζωή της την αποτυχία της. Και όλη αυτή η προσέγγιση λειτουργεί πραγματικά εντυπωσιακά.

Όταν, όμως, στη μέση τής ταινίας γίνεται η «ανατροπή» και η αλήθεια αποκαλύπτεται, το φιλμ αλλάζει αφηγηματική μέθοδο. Όσο αρχίζουν να δίνονται οι απαντήσεις, η ταινία εγκαταλείπει την αρχική πρωτοτυπία που επέδειξε και καταφεύγει στην πεπατημένη, αποφασίζοντας να αφηγηθεί τα πράγματα παραδοσιακά και... βαρετά, αδικώντας τόσο την προηγούμενη ατμόσφαιρα του φιλμ όσο και την ίδια την εντριγκαδόρικη προσωπικότητα του Ροντρίγκεζ. Ενώ το φιλμ έχει ήδη καταφέρει να δημιουργήσει ένα

απόλυτο μυστήριο γύρω από τον «**Sugar Man**» (το προσωνύμιο που του αποδόθηκε με αφορμή τον τίτλο ενός τραγουδιού του), με απογοητευτική ευκολία τα παρατάει όλα στο δεύτερο μισό, καταφεύγοντας όχι μόνο σε αφηγηματικές ευκολίες και μονοδιάστατη παράθεση συνεντεύξεων και αρχειακού υλικού αλλά και «κλεψίματα».

Λίγη ιντερνετική έρευνα είναι ικανή να «αδειάσει» τον Μπεντζελοούλ, καθώς αποκαλύπτεται εύκολα ότι ο Ροντρίγκεζ δεν ήταν και τόσο εξαφανισμένος την περίοδο που τα τραγούδια του μετατρέπονταν σε επαναστατικό ύμνο. Αντιθέτως, εκείνη την περίοδο πραγματοποίησε και μια mini περιοδεία στη Νότια Αφρική, αρκούντως επιτυχημένη για να τον απομακρύνει από την αφάνεια (σε εκείνη την χώρα, τουλάχιστον, καθώς για τον υπόλοιπο πλανήτη ο «Sugar Man» είχε μηδαμινή απήχηση). Το φιλμ εντέχνως αμελεί να το αναφέρει αυτό για χάρη τού μυστηρίου, γεγονός που όσο κι αν βοηθά τη δομή και

την αρχική επιβλητικότητα του project, στην τελική, αφαιρεί από την αξιοπιστία του. Και για ένα ντοκιμαντέρ, η αξιοπιστία είναι ίσως το σημαντικότερο στοιχείο της εξίσωσης.

Ευτυχώς, η μουσική παραμένει μέχρι το τέλος το απόλυτο ατού όλου του πακέτου. Και ανεξάρτητα από τις ενστάσεις, ο Μπεντζελούλ όντως παρουσιάζει τον Ροντρίγκεζ ως έναν πραγματικό μύθο, που ακόμα κι αν δεν τον γνώριζες πριν από την ταινία (που κατά πάσα πιθανότητα, δεν τον γνώριζες ποτέ!), στο τέλος νοιάζεται τόσο για αυτόν όσο και για τις δημιουργίες του. Δεν είναι τυχαίο ότι το φιλμ αναζωπύρωσε εν μέρει την καριέρα του καλλιτέχνη, ο οποίος εδώ και περίπου ένα χρόνο πραγματοποιεί μια σειρά επιλεκτικών ζωντανών εμφανίσεων. Δεν είναι και μικρό κατόρθωμα, όμως, μια τόσο (έστω και μερικά) εντυπωσιακή ιστορία θα μπορούσε να καταφέρει πολλά περισσότερα.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν αρέσκεσαι να ανακαλύπτεις νέα πράγματα και γοητεύεσαι από την ιστορία της μουσικής, μάλλον χτύπησες διάνα. Αν δε είσαι φίλος των ντοκιμαντέρ, θα πρέπει να αρκεστείς σε μία μερικώς επιτυχημένη αφήγηση μιας εκ φύσεως ιντριγκαδόρικης ιστορίας. Σε κάθε άλλη περίπτωση, ίσως να δυσκολευτείς από τούτο το μουσικό φιλικό πακέτο. Γκούγκλαρε, όμως, τον κύριο. Αξίζει να τον ανακαλύψεις.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

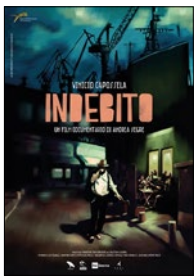
[imdb](#)

[facebook page](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

INDEBITO (2013)

Είδος

Μουσικό Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Αντρέα Σεγκρέ

Διάρκεια

85'

Διανομή

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

του Άγγελου Μαύρου

Sui generis Μιλανέζος τραγουδοποιός με αγάπη για το ρεμπέτικο τριγυρνάει σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, μιλάει με ντόπιους (συναδέλφους και ρέκτες) για το είδος στη διαχρονία του και ειδικά στο τωρινό ζόρι, τους κοζάρει να παίζουν σε στέκια, λέει κι αυτός στα ιταλικά (και άμα λάχει και στα ελληνικά) το άσμα του. Μαζί τους θα τζαμάρει, στην ταβέρνα θα στροφάρει, θα στοχαστεί, θα εμπνευστεί. Υπό το φως της ύφεσης, τι έχει «κάποιο Μινόρε της Αυγής» (σ' αυτόν, σε μας) να πει;

Αυτή είναι η Ελλάδα - της κρίσης ή μη. Έπρεπε να μας κουβαληθεί ο Βινίσιο Καποσέλα για συναυλία επ' αφορμή της κυκλοφορίας τού περσινού, δισκογραφημένου εδώ album του, «Rebetiko Gymnastas», για να φιλοξενηθεί εξωφρεστιά-λικά σε εγχώρια αίθουσα (σε παγκόσμια εμπορική προεμιέρα, με δημοσιογράφους και κοινό να το πληροφορούνται μόλις 6 μέρες νωρίτερα!), επιτέλους, μία ταινία ενός από τους καλύτερους νέους σκηνοθέτες στον κόσμο. Ναι, δεν είναι το ζενίθ τού Σεγκρέ, ενός auteur ταγμένου στο σύγχρονο multi culti κοινωνικό γίγνεσθαι, με αγάπη για το λαό του περιθωρίου. Ναι, την ακούς κάπως σα mixtape με tracks από επεισόδια τού τηλεοπτικού «Mediterranea» με τον Κωστή Μαραβέγια (στο οποίο καθόλου τυχαία έχει εμφανιστεί ο «μοιάζω με τον Τσούκερο αλλά έχω φολκλόρ μεσογειακή φλέβα και α λα Τομ Γουέιτς στιχουργικές ανησυχίες» Ιταλός) και τα ιστορικά memento της Μαρίας Ηλιού ως τα doc τής Αγγελικής Αριστομενοπούλου και το «Debtocracy». Αλλά αυτό που ξεκίνησε ως μία οπτικοακουστική τουρνέ στα ρωμεία blues, στη making of πλάτη μιας tricolore ηχογράφησης με νεοπενιές, το βγάζει στην τελική το encore: «τα φαντάσματα του χτες και το παγωμένο τώρα» (όπως το θέτει ο ίδιος ο «Caro») στην Ψωροκώσταινα, όπου, και σε άλλους δύσκολους καιρούς, «Πώς κρατήθηκαν αυτοί οι άνθρωποι; Με το τραγούδι...» (όπως το θέτει ένας της κομπανίας των συνομιλητών του).

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας Ιταλός που γουστάρει ρεμπέτικα κι ήρθε να κάνει ντοκιμαντέρ. Επόμενο βήμα, να πάμε στην Ιταλία και να γυρίσουμε ντοκιμαντέρ για τον Αλ Μπάνο. Για σπάσιμο.

Στο ενδιάμεσο, το εκ του σύνεγγυς μπούρου μπούρου παίζει σε πληροφοριακό rot-routti το ρεπερτόριο του ρεμπέτικου: την ετυμολογία του (τούρκικη ή ελληνική), τη σμυρναϊκή κληρονομιά του (τής τότε ανθρωπιστικής κι οικονομικής τραγωδίας), το λιμάνι και τον υπόκοσμο τού Πειραιά, το κυνήγι του (ως ταξικοστιχουργικά παραβατικού είδους) από τη λογοκρισία τού Μεταξά, το τι συμπεμολόμισαν ως περσόνες και δημιουργοί ο Μάρκος κι ο Τσιτσάνης. Ταχύρρυθμο, στο πόδι μάθημα στον τζουρά της πραγματολογίας ή της ιστορίας του είδους σε έναν ξένο περιπατητή - αλλά ενώ η «Ατακτη» κι η «Αχάριστη» κελαηδάνε στην μπάντα, cue τη «Φτώχεια» του Τσαουσάκη: η αλήθεια που «βγαίνει απ' το κατακάθι» (μια μόνο από τις εδώ θαυμαστές αποστροφές τού ποιητή Καποσέλα), η μαγκιά ως αξιοπρέπεια, η επανάσταση που δυνάμει σιγοντάρει αυτός ο αμανές της ελευθερίας των παθών των Γραικών, μπορούν

να κατεβούν απ' το πάλκο τής μνήμης στους πελάτες των Μνημονίων; Το «ναι» ενώνει σε μια φωνή τους μουζικάντηδες, από τον Κορακάκη τζούνιορ ως τη Μαρίκα Νίνου των 10's, Θεοδώρα Αθανασίου, ενώ το μοντάζ πιάνει υπόγεια τα μακάμια (και πουλιά στον αέρα): το εκλογικό κέντρο τής ΝΔ στο Σύνταγμα πέρυσι τον Ιούνη, ένα «Greek Sun: not in crisis» σε βιτρίνα εκπτώσεων, έναν περαστικό παπά να ελεεί μια διακονιάρισσα, ένα «Μετανοείτε» πάνω από μια μελαγχολική μακρυμαλλούσα graffiti τού Sonke, ένα «Βασανίζομαι» στη Σταδίου.

Πλάι του, στο ρακομελάδικο ή δρομαία, το χρωματικά «ζεστό» HDCAM βιζέρ τού κορυφαίου dr Λούκα Μπιγκάτσι (προσέξτε τι - στον πλήρη αντίποδα - κάνει στο προσεχές «**Η Τέλεια Ομορφιά**» του Σορεντίνο) κουρδίζει από μία γωνία τα πάντα όλα και συντροφεύει τον Καποσέλα, είτε ως meta-

κουτσαβάκης ρίχνει τη γυροβολιά του σε Γεντί Κουλέ, Βαρβάκειο, Ψυρρή, Μοναστηράκι, Στύλους του Ολυμπίου Διός είτε μεταφράζει τη «Φραγκοσυριανή» με το πιάνο και το λαρύγγι του. Με δυνατά απτάλικά (τη μαρτυρία τού βετεράνου Τιμολέοντα Τζανή για το πώς έκοψε και διένειμε το πρώτο 45άρι του, ένα ρεμπέτικο κουκλοθέατρο και την Καίτη Ντάλη στη «Μισιρλού»), το συντονισμένο τρίχορδο «αρχείο - συνεντεύξεις - σκοποί» ρίχνει παράλληλα τα ταξίμια του χωρίς δυσαρμονίες, ώσπου ο μακαρονάς κλείνει τον κύκλο στην Κρήτη για να βάλει αιρετικά στην ορχήστρα τον Ψαραντώνη (!), solo να λέει το «Δία» του. Το «στην υγεία μας, βρε παιδιά» υφάκι (στο περισσότερο όξω και στο λιγότερο VIP) τού φιλμ το αντέχεις, και ορκισμένος τού Μπαγιαντέρα να είσαι ακόμα, αλλά αυτή η παραγγελιά (πιθανόν επειδή ο star των Ξυλούρηδων έχει επανειλημμένα συνεργαστεί με τον Καποσέλα) χαλάει το beat to beat, μουσικολογικά, αν μη τι άλλο. Είναι, ευτυχώς, το μόνο «**Indebito**» (αδικαιολόγητο χρέος) που αφήνουν αμανάτι

ανεξόφλητο αυτοί οι μερακλήδες. Πιστεύεις στο «una faccia una razza» ή μη, αλάνι, στήσε αυτί κι εδώ, μη μένεις μπαγλαμάς...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αδικαιολόγητα απόν από το τμήμα «Μουσική και Φιλμ» στις Νύχτες Πρεμιέρας, «για σένανε είναι γραμμένο», παλιέ ή νέε fan του Παπαϊωάννου και της Χασκίλ (αν είσαι πιουρίστας, πάντως, τα φαλτσάκια θα τα πιάσεις). Είσαι και κατά των τροϊκανών; Λαλάει και γι' αυτό η παρτιτούρα. Ποπάκι, μόνο αν βγάλεις τις ωτασπίδες σου.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

YOU

AIN'T GONNA BE

HAPPY

UNTIL YOU'RE

FREE

THANK GOD IT'S FRIDAY (1978)

**FREE
CINEMA.GR**

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ (2013)

(THE COUNSELOR)

Είδος

Δραματική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Ρίντλεϊ Σκοτ

Καστ

Μάικλ Φασμπέντερ,
Πενέλοπε Κρουζ,
Κάμερον Ντίαζ,
Χαβιέ Μπαρδέμ,
Μπραντ Πιτ

Διάρκεια

117'

Διανομή

ODEON

του Ηλία Φραγκούλη

Ματωμένος δικηγόρος, στα πρόθυρα του γάμου, κάνει deal trafficking ναρκωτικών μέσω βυτίου αποβλήτων από Μεξικό. Εννοείται πως, σταδιακά, όλα θα πάνε στραβά...

Τρία είναι τα βασικά ερωτήματα που προκύπτουν ύστερα από την παρακολούθηση του «Συνηγόρου»: α) «ο Ρίντλεϊ Σκοτ είναι υπερτιμημένος;» β) «ο Ρίντλεϊ Σκοτ το 'χασε;» ή γ) «ο Ρίντλεϊ Σκοτ έπαθε... Τόνι Σκοτ;». Η απάντηση είναι... «ναι σε όλα»!

Το πρώτο original, κινηματογραφικό σενάριο του Κόρμακ ΜακΚάρθι («**Καμία Πατρίδα για τους Μελλοθάνατους**») περιλαμβάνει πληθώρα από τοιτάτα περί της απληστίας τού σύγχρονου πολιτισμού που ενίοτε μοιάζει αγριότερος και από τον κόσμο των ζώων, για να σαρκάσει με φονικό αμοραλισμό πάνω από εκείνους τους ήρωες του φιλμ οι οποίοι δε γεννήθηκαν με το χάρισμα του κυνηγού, αλλά δοκίμασαν - ανεπιτυχώς - να ανεβούν μερικά σκαλοπάτια στη βαθμίδα του αγώνα για την επιβίωση. Δυστυχώς, όμως, με μια ιστορία στερεοτύπων για τα άσχημα τερτίπια της μοίρας, με χαρακτήρες που ζορίζονται να εκφέρουν τα σχεδόν αφύσικα (προς το φιλοσοφημένο) λόγια τους και ένα καστ που δεν καταλαβαίνει γιατί έχει μπλέξει σε αυτόν τον αχταρμά αυτοκαταστροφής και ταλέντου, αυτός που χαμογελά πιο σαρκαστικά στο φινάλε είναι η **ολέθρια** αποτυχία (ή εκείνοι που μισούν τα «υποκριτικά» μέσα τής Πενέλοπε Κρουζ...).

Πραγματικά, απορείς για τη συμμετοχή όλων αυτών των πρωτοκλασάτων ονομάτων, που μοιάζουν παρατημένοι στο έλεος του Σκοτ, ο οποίος ουδέποτε είχε τη φήμη του σκηνοθέτη ηθοποιών και εδώ πλησιάζει τραγικά στο επίπεδο των ταινιών τού μακαρίτη αδελφού του, αλλά χωρίς εκείνη τη φόρμα τού μοντάζ... ναυτίας.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Θα ήταν ταινiάρα αν έδειχνε και κάτω από το παρμπρίζ. Κι έφευγες τρέχοντας αμέσως μετά.

Στα θετικά, μπορεί να συγκρατήσει κανείς τη μικρή εμφάνιση της Ρόζι Πέρεζ, στη μοναδική σκηνή που επιφυλάσσει μια ενδιαφέρουσα στιχομυθία (με το Φασμπέντερ να κερδίζει στα σημεία και το punchline για τις «πίπες»), ενώ εποχή θα αφήσει το σπαγκάτο της Ντίαζ (σε ρόλο που συγγενεύει με τη σκύλα τής Κριστίν Σκοτ Τόμας στο «**Μόνο ο Θεός Συγχωρεί**», δίχως το... τέκνο, τη φινέτσα και το μυαλό, όμως), η οποία... αυνανίζεται με το παμπρίζ ενός καμπριολέ αμαξιού προς τέρψιν τού καθημένου εντός του Μπαρδέμ! Κανονική σκηνή ανθολογίας, αλλά για τους εντελώς λάθος λόγους... (Άντε, καλή είναι και η σπλατεριά καρωτίδας λίγο πριν από το φινάλε, χωρίς spoilers.) Η αρρωστημένη εμμονή και η συμβολοποίηση του σεξ, δε, μάλλον ως μπουμερανγκ συντηρητισμού τού Σκοτ χτυπάνε πίσωπλάτα το φιλμ, παρά δηλώνουν κάποια σημασία για το φύλο των ηρώων.

Διόλου διασκεδαστικός για το θεατή, ο «Συνήγορος» **εκθέτει** καριέρες και, απλά, μας κάνει να τρέμουμε στην ιδέα πως ο Σκοτ σκοπεύει να γυρίσει σύντομα ένα sequel τού «**Blade Runner**». Δεν ξέρω γιατί, αλλά μόλις τώρα μου ήρθε στο μυαλό η εικόνα

εκείνης της χωματερής που παίζει (ως επιπλέον σχόλιο;) στο τέλος της ταινίας. Όχι για το φιλμ. Για το Σκοτ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Εάν παρασυρθείς από τα ονόματα των πρωταγωνιστών, μη λες μετά ότι δε σε είχαμε προειδοποιήσει για ένα πραγματικό φιάσκο. Αν θέλεις να δεις πόσο μπορεί ν' ανοίξει τα πόδια της η Κάμερον Ντίαζ, περίμενε μερικούς μήνες και θα βρεις τη σκηνή στο YouTube. Εάν αγαπάς το «genre» τού «bad movies we love», μπορεί να πέτυχες λαβράκι, όμως, μην ξεχνάς ποτέ και τον παράγοντα της... επικίνδυνης πλήξης.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

